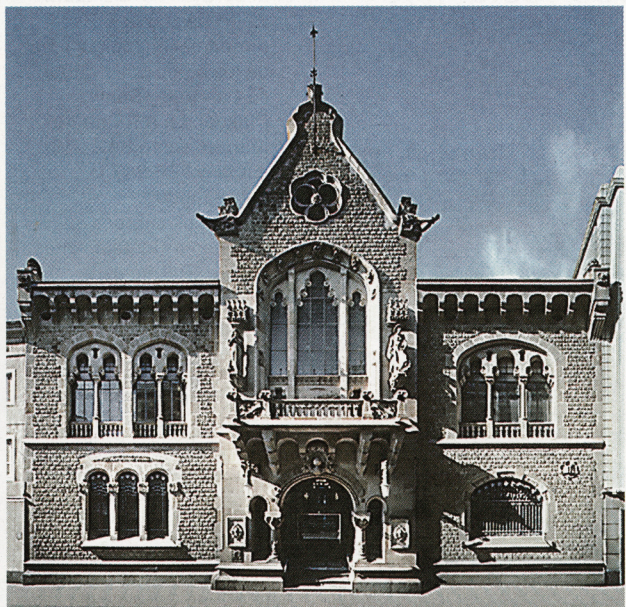

Lluís Brunet: 40 anys obrint camí

El fotògraf inaugura dimecres una antològica a l'Acadèmia de Belles Arts

Fotos impossibles com aquesta, per ell són possibles (1993)

Anunci de cervesa, mai usat en publicitat, que va donar la volta al món en anuaris (1976)

V. COLOMER

Als 15 anys ja feia fotos i ja era pioner. Molt abans de la fotografia digital i el photoshop, ell ja feia muntatges espectaculars amb un rigor tècnic quasi obsessiu. Des de llavors porta 40 anys obrint camí en totes les tècniques de la fotografia i en aquella manera tan seva de mirar l'art.

L'exposició que inaugura dimecres vinent, dia 2, a l'Acadèmia de Belles Arts, es diu «Llum, imatge i ètica» i cada una de les tres paraules ha estat triada amb intenció.

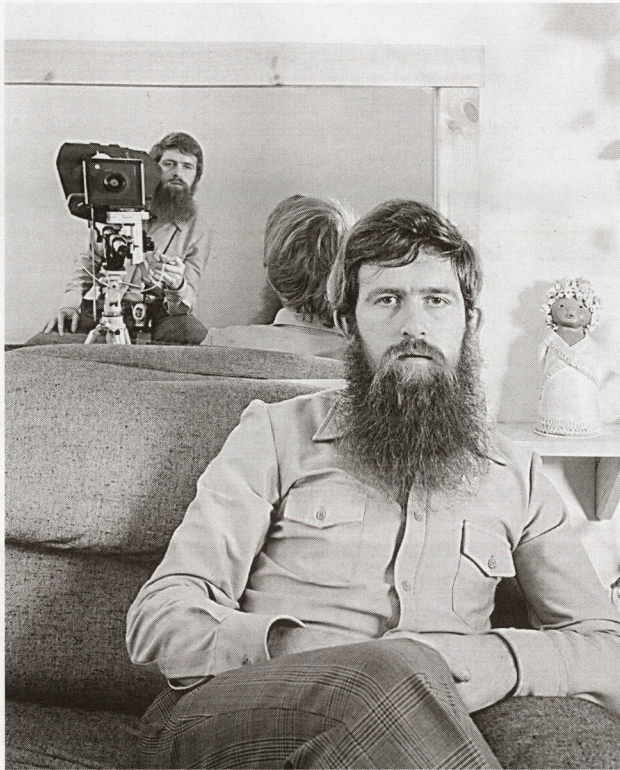
«Són tres elements essencials en la major part dels meus treballs —diu Lluís Brunet—. Sense llum no tenim imatge i l'ètica m'ha portat a intentar treballar amb el màxim de professionalitat en àmbits com el tècnic, estètic, disseny, ensenyament, reportatge, publicitat, social cultural i de país».

Si un sabadellenc s'ha compromès, personal i professionalment, en una interminable sèrie de moviments socials i alternatius, ha estat ell.

S'han beneficiat del seu bon humor, de la seva inesgotable capacitat de treball i, sobretot, de la seva generositat fotogràfica, col·lectius com Atenció Bici, Quart Cinturó, Roda de la Pau, No a la Guerra, Okupes, antimonàrquics, ecologistes, Deu Mil a Brussel·les, Fundació Xirinacs i altres.

Pensa Lluís Brunet que «de política inconscientment en fa tothom. Jo la faig conscientment perquè sé que col·locar la càmera des d'un punt de vista i no un altre ja és fer política. Tota imatge implica una manera de veure».

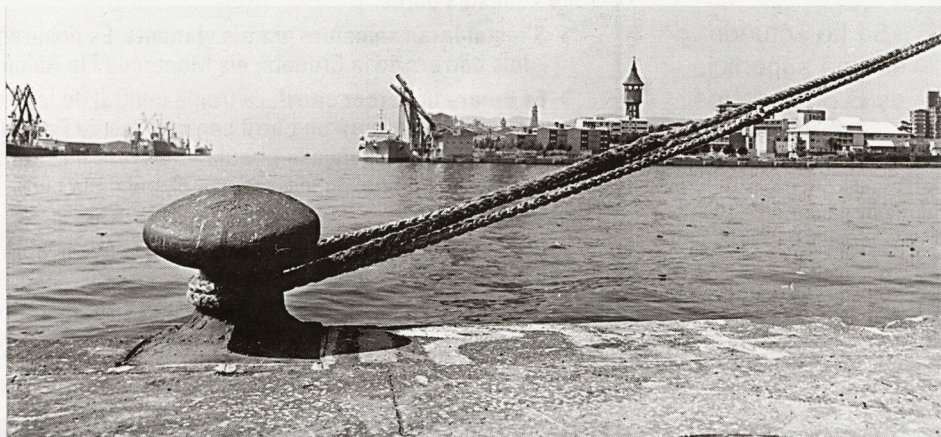
De les imatges que il·lustren aquesta plana, quatre són dels anys 70 i 80. La fotografia digital ni tan sols existia, però

Autoretrat (1980)

Calendari de l'Ajuntament de Sabadell (1986)

Cartell de les Jornades Mediterrànies amb l'skyline sabadellenc des del «barri marítim» (1986)

ell ja feia ombres de gerres de cervesa que reflexen banderes, un Sabadell marítim o un

autoretrat on ell és, a la vega da, retratista i retratat. Tot amb tècniques analògiques. Com

va ser també analògic aquell calendari de l'Ajuntament de Sabadell en què uns objectes

flotaven en l'aire.

«Tot és trucatge de plató —somriu misteriós sense desvelar el seu secret—, aquí no hi ha manipulació fotogràfica».

El 1993 es va embranchar en un repte de gran magnitud que, probablement, va ser la primera feina del país complexa amb tractament digital.

Per fotografiar tota la façana de l'edifici de Caixa Sabadell amb l'escassa profunditat de camp que li donava l'amplada del carrer de Gràcia, es va enfil·lar a diverses escales i balcons durant setmanes.

La va fotografiar per parts i després va encaixar el puzzle, ara ja sí, digitalment. El nen de 15 anys era ja, com a ell li agrada dir-se, «traficant d'imatges» ■